

Man er ligeledes enig i, at det ikke kan være en acceptabel løsning at bevare afdelingen på Diakonissestiftelsens hospital efter dets omdannelse til et geriatrisk center – bortset fra i en meget kort overgangsperiode.

Et tredje mindretal (socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) udtaler følgende:

Den 2. juni 1981 vedtog et bredt flertal i folketinget, at blandt andet Diakonissestiftelsens hospital skulle bevares som et funktionsdygtigt alment hospital. Initiativtager til forslaget var partiet venstre ved Svend Erik Hovmand – den nuværende formand for folketingets finansudvalg – mens det konservative folkeparti, centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti, fremskridtspartiet, socialistisk folkeparti, venstresocialisterne og Danmarks retsforbund var medforslagsstillere. Man bemærker, at de nuværende fire regeringspartier stod utvetydigt bag denne beslutning – oven i købet som forslagsstillere. For yderligere at illustrere dette forhold kan nedenstående citeres fra de ordførertaler, repræsentanter for de nuværende regeringspartier holdt den 2. juni 1981, idet det for forståelsens skyld bemærkes, at beslutningen foruden Diakonissestiftelsens hospital også omfattede Sankt Lukas Stiftelsens hospital.

Hagen Hagensen fra det konservative folkeparti sagde f.eks. følgende (Folketingstidende 1980–81, forhandlingerne sp. 12549): »Hvad der skal ske i sagen, er op til ministeren, men folketingets beslutning skal følges, og den går ud på, at man skal sikre, at de to stiftelser kan fortsætte som funktionsdygtige almene sygehuse. Det er det, der skal ske. Hvordan ministeren vil sørge for dette, er op til ham, men det er tinget, der træffer den beslutning, og så skal den følges op af ministeren.«

Arne Melchior fra centrum-demokraterne udtrykte sit partis holdning blandt andet på denne måde (sp. 12553): »Det er nødvendigt – dette være sagt til hr. Egon Jensen – at fastslå den selvfølgelighed, at disse to velsignelsesrige institutioner ikke må nedlægges. Det er nødvendigt en gang imellem at sætte nogle stopklodser ind over for tingenes inerti, der går ud på at kvæle de små institutioner og lukke for det private initiativ.«

Steffensen fra kristeligt folkeparti fik blandt andet sagt dette (sp. 12560): »Kristeligt folkeparti er tilfreds med, at vi i dag står

over for at kunne vedtage dette beslutningsforslag. Naturligvis er følgen deraf, at man så må tage de konsekvenser, der måtte være nødvendige for at føre planerne ud i livet.«

Det lykkedes Svend Erik Hovmand fra venstre og som nævnt ordfører for forslagsstillerne at svinge sig op til blandt andet følgende bemærkninger (sp. 12561): »Det er mig en glæde som ordfører for forslagsstillerne at kunne konstatere et flertal bag dette forslag. Det er glædeligt først og fremmest af hensyn til de to hospitaler og deres nuværende og kommende patienter. Men det er naturligvis også glædeligt, at så mange partier på tværs af deres indbyrdes forskellighed alligevel har kunnet samles om ikke bare i fællesskab at fremsætte, men nu også at gennemføre et beslutningsforslag, der forhindrer regeringen i at underskrive en hospitalsplan, som truer de to hospitalers fremtid.

Når det overhovedet har kunnet lade sig gøre at samle dette flertal af så mange partier, skyldes det naturligvis ikke mindst den entusiasme, det engagement, der har været udvist fra alle sider, som har haft eller har med de to hospitaler at gøre, en holdning, som også har præget store dele af landets befolkning, hvilket både underskriftsindsamlinger og opinionsundersøgelser har vist.

Men den væsentligste årsag er givetvis det brede politiske ønske, der er i denne sal, om at bevare disse to mindre, private hospitaler med deres beundringsværdige historiske, faglige, økonomiske og ikke mindst uddannelsesmæssige baggrund, bevare dem som et værdifuldt supplement eller alternativ i hospitalsverdenen.«

Umiddelbart skulle man tro, at Diakonissestiftelsens hospital med en så bred opbakning i folketinget var sikret sin eksistens. Det var det ikke. Nok en gang måtte man erkende, at de fire nuværende borgerlige regeringspartier havde én holdning, da de var i opposition, og en anden nu, hvor de sidder ved magten.

16. maj 1984 bekendtgør indenrigsministeren – der hedder Britta Schall Holberg og er fra partiet venstre – at hospitalet skal nedlægges. Det sker, uden at ministeren på nogen måde forelægger det for folketinget eller for folketingets kommunaludvalg. Indenrigsministeren handlede tilsyneladende uden at blinke stik imod en gældende folketingsbeslutning, hvilket røber en beklagelig mangel